

4/2013

51. VUOSIKERTA
HELSINGIN YLIOPISTON
SATAKUNTALAINEN OSAKUNTA

KARHUN- KIERROS

Ympyrä sulkeutuu

Tämäkin vuosi alkaa viimein olla paketissa. Monia asioita on tapahtunut ja ollaan ehkä päästy jopa eteenpäin. On ollut ylä- ja alamäkiä, mutta kaikesta on selvitty. Uusi vuosi tuonee tullessaan uusia ponnistuksia ja mahdollisuuksia.

Uusien virkailijoiden on aika astua vuodenvaihteessa edeltäjiensä saappaisiin. Marraskuun ja joulukuun osakunnan kokouksissa valittiin joukko uusia toimijoita, mukana myös useita tuoreita civiksia, hoitamaan osakunnan toimintaa. Omasta mielestäni ainakin ensi vuoden tilanne vaikuttaa lupaavalta uusien virkailijoiden suhteen. Uskon, että vuosi 2014 on osakunnassamme kehityksen vuosi.

Ensi vuosi on myös juhluvuosi. Satakuntalainen osakunta täyttää keväällä pyöreitä vuosia, mittarin osuessa 360 vuoteen. Juhlien suunnittelu on edennyt pitkälle ja juhlatiikon tapahtumat onkin lyöty jo lähes kiinni. Juhlaviikon sisältö on monipuolinen, joka päivälle on erilaista toimintaa. Tässä vaiheessa ainakin kaikki näyttää hyvältä!

Olen lyhyen opiskelijaurani aikana ollut onnekas. Viime keväänä olin juhlimassa satavuotiasta Rakennusinsinööriliktaa ja nyt alkavana vuonna pääsen itsekin järjestämään suurta tasavuosisjuhlaa, isännän roolissa. Otan tämän tehtävän vastaan suurin odotuksin.

Nyt on kuitenkin tullut aika siirtyä pois päätoimittajan paikalta ja kiittää kaikkia, jotka ovat tänä vuonna olleet tekemässä Karhunkierroksesta itsemme näköistä lehteä.

Onnea tulevalle vuodelle!

Antti Torkki
Tekn. yo

KARHUNKIERROS

Satakuntalaisen Osakunnan
tiedotuslehti.

Perustettu vuonna 1963.
ISSN-L 1239-1913,
ISSN 1239-1913 (Painettu),
ISSN 2242-6558 (Verkkolehti).

Julkaisija

Satakuntalainen Osakunta
Lapinrinne 1 A5,
00180 Helsinki

Päätoimittaja

Antti Torkki
paatoimittaja@satakuntatalo.fi

Kannen kuvat

Marcus Söderlund
Salla Seppälä

Kannen nimiö

Kalle Järvenpää

Painos

300 kappaletta

Paino

Picaset Oy

Karhunkierros on saanut
HYY:n järjestölehtitukea.

4.....INSPEKTORIN TERVEHDYS

5.....QULMA

6.....KEN OMPI FUKSI...

9.....PIISPAN SURMA -NÄYTELMÄ

10....ATNUKASO

11....AITO

12....KATTILA TULELLE JA PATA PORISEMAAN

14....OSAKUNTIEN HISTORIAN ABC

16....AITO, PIISPA JA MÄKIPÄÄ - SATOELÄMÄÄ TÄLLÄ VUOSITUHAN-
NELLA

18....VIISIN REMONTTI

19....AAMUJÄÄTELÖ

20...."EI SITÄ OLIS SAANU PISTÄÄ KUOLEMATTOMIIN, KOSKA MÄ EN
OIKEESTI TARKOTTANUT SITÄ."

22....PASKALÄPPÄPALKINTO

23....ARKISTOISTA

24....HOMONAAMALAUU & KULTTUURIHAARUKKA

26....VIRKAILIJAT 2014

27....KUOLEMATTOMAT

KARHUNKIERROKSEN 4/2013 TEKIVÄT:

Tero Alitalo, Hanna Hannus, Samu Heino, Elina Lähdeniemi,
Maija Niinisalo, Liina Niittymä, Salla Seppälä,
Alina Suvila, Marcus Söderlund, Hanna Takala ja Miia Viinämäki

Kun Kuninkaallinen Turun Akatemia perustettiin vuonna 1640, opiskelijoita oli kaikkiaan 250. Määrä kasvoi vuosittain noin 60 opiskelijalla. Osakuntalaitos tuli mukaan jo alkumetreillä. Opiskelijat muodostivat korpuraatiota kotipaikkansa mukaan, ja näin syntyi osakunnat. Akatemian perustuskirjassa kuvataan, mitä varten Akatemia perustettiin. ”Me CHRISTINA, Jumalan armosta Ruotsin, Göötan ja Vendin valittu Kuningatar ja Perintöruhtinatar, Suomen Suuriruhtinatar”, aloittaa ja jatkaa... ”Akatemioita on kaikkina maailman aikoina pidetty Seminaareina ja taimitarhoina, joissa kirjalliset taidot, hyvät tavat ja hyveet syntyvät ja joissa niitä oikealla tavalla opetetaan ja harjoitetaan.” Opiskelun tavoitteena oli yhdistää tieto ja elämän kannalta tärkeät omaisuudet, hyveet. Osakuntalaitos tuli osaksi tätä kokonaisuutta.

Yliopiston perustamisen säädekirjan kieli on vanhaa. Kuitenkin edelleen yliopistolaitoksen keskeinen tehtävä on ”edistää vapaata tutkimusta sekä tieteellistä ja taiteellista sivistystä, antaa tutkimukseen perustuvaa ylintä opetusta sekä kasvattaa opiskelijoita palvelemaan isänmaata ja ihmiskuntaa”. Osakuntalaitos on edelleen osa tätä kokonaisuutta. Osakunta on opiskelijoiden henkisen kasvun paikka, ja siinä opetellaan

kantamaan vastuuta ja elämään yhdessä muiden kanssa.

Nyt Helsingin yliopistossa opiskelee noin 35 000 opiskelijaa ja pääkaupunkiseudun yliopistoissa kaikkineen reilusti yli 60 000 tutkinto-opiskelijaa. Suuret opiskelijamäärät tarvitsevat niitä lähiyhteisöjä, joissa jaetaan kokemuksia, jutellaan, ollaan yhdessä, keksitään ideoita, tehdään yhdessä ja parannetaan maailmaa. Tässä osakunnan perhepiiri on yhdessä kasvamisen paikka. Mitä suuremmat opiskelijamäärät, sitä enemmän tarvitaan niitä yhteisöjä, joissa saa tuntea: tämä on minun paikkani.

Satakuntalainen osakunta astuu juhluvuteen. Takana on 360 vuotta yhdessä tekemisen historiaa. Mutta ennen kaikkea edessä on tulevaisuus. Karhun kämmen lyö kohti tulevaisuutta: yhdessä tehden, yhdessä oppien, isänmaan parhaaksi ja globaalin maailman hyväksi.

Toivotan kaikille hyvää uutta vuotta 2014 ja ennen kaikkea riemullista Osakunnan 360 -juhlavuotta!

Hannele Niemi
Inspehtori

Pohtiessani tämän tekstin kirjoittamista päädyin yliopiston kirjaston kellariin selaamaan osakunnan vanhoja lehtiä vuosikymmenten takaa. Osakunta on muodossa tai toisessa julkaissut tiedotuslehteä jo yli sata vuotta, ensin nimellä Satakuntalainen ja viimeiset 50 vuotta Karhunkierroksena. Ajattelin löytäväni vanhoista lehdistä ajankuvaa, josta saisin hauskoja anekdootteja verrattavaksi tämän päivän osakuntaelämään: miten erilaista osakunnan arki ja juhla silloin olivatkaan. Mutta päinvastoin, lehtiä lukiessani alkoi yhä enemmän ja enemmän tuntua siltä, ettei mikään ole muuttunut viidessäkymmenessä vuodessa. Tietysti 60-luvun lopulla vaadittiin frakkien ehdotonta kieltämistä vuosijuhlista ja 50-luvulla vietettiin naisten teeiltoja, mutta pääpiirteissään osakunta teki juuri sitä, mitä se tekee nykyäänkin: tarjoaa kodin ja yhteisön kaukana kotoaan oleville ylioppilaille, antaa mahdollisuuden tehdä, luoda ja harrastaa omien mielenkiintojen mukaan, tuo yhteen samanhenkisiä ihmisiä ja luo suhteita heidän välilleen.

Satakuntalainen Osakunta vuonna 2014 on täynnä monipuolista toimintaa, uusia ideoita, vanhoja perinteitä, innostuneita ihmisiä ja hyvää henkeä. Täällä todella näkee sen, miten osakunta tarjoaa puitteet ja välineet, mutta juuri ihmiset tekevät osakunnasta ja sen toiminnasta itsensä näköistä, juuri sen ajan näköistä. Tällä hetkellä osakuntalaiset kokoontuvat kuoroon ja lukupiiriin, jotka ovat vanhoja instituutioita uudelleen eloon herätettyinä. Osakuntalaiset järjestävät seminaareja, joissa halukkaat pääsevät esittelemään omia opiskelualojaan ja tutkimuskohteitaan ja muut oppivat taas hieman lisää poikkitieteellisyyden hienoudesta. Ja osakuntalaiset luovat uusia perinteitä kuten aamujäätelön ja Piispan surma -näytelmän, jotka ehkä kestävät yhden sukupolven, mutta kenties seuraavat sata vuotta.

Se, että voimme nyt juhlia osakuntamme 360-vuotisjuhlavuotta kertoo siitä, että osakunta on varsin toimiva konsepti, joka kulloinkin sopeutuu ja mukautuu aikaansa. Se tarjoaa enemmän mahdollisuuksia kuin rajoituksia, antaa enemmän kuin ottaa. Siinä on aina jotain uutta, mutta samalla aina myös jotain tuttua. Ehkä siksi osakuntalaisuus on jotain elinikäistä, joka ei lopullisesti poistu ihmisestä koskaan. Keväällä, kun juhlimme osakunnan 360-vuotisjuhlaa, uskon ja toivon näkeväni pöydissä osakuntalaisia monilta vuosikymmeniltä. Mikä olisikaan sopivampi hetki tulla osakunnalle, muistella vanhoja aikoja, ihmetellä uusia tapoja ja todeta - erään seniorin sanoin -että aina osakunnalle palatessa kaikki tuntuu olevan samanlaista, mutta kuitenkin vielä vähän paremmin.

Neiti **Q**

Ken ompii fuksi ...

Teksti *Maija Niinisalo, Miia Viinamäki*, Kuvat *Marja Anttila, Samu Heino, Tuuli Suomala*

Jokainen osakuntalainen on joskus ollut fuksi ja toiset jopa useampaan kertaan. Fuksiuteen liittyy paljon suuria tunteita koti-ikävästä uuden oppimisen riemuun ja oman itsensä etsimiseen (ja ehkä myös löytämiseen). Karhunkierros haastatteli osakuntafukseja kolmelta eri vuosikymmeneltä. Vaikka paljon on ajan mukana muuttunut, on fuksivuosi kuitenkin poikkeuksetta elämän parasta aikaa, jota kelpaa vielä vuosien tai vuosikymmentenkin jälkeen muistella.

Fuksi 1964, Marja Anttila

Ammatti:

Käsityötieteen lehtori Helsingin yliopistossa 65 vuotiaaksi, nykyisin eläkkeellä

Asuinpaikka:

Helsinki, kotoisin Huittisista

Mitä opiskellut:

Käsityönopettajaksi opistossa sekä MMM-tutkinto sisältäen kodin taloustiedettä (nykyinen kuluttajaekonomia), kodin teknologiaa, kasvatustiedettä, maatalouspolitiikkaa ja suomalais-ugrilaista kansatiedettä Helsingin yliopistossa

Suhde Satakuntalaiseen osakuntaan:

Heti opintojen alusta ulkojäsenenä koulukavereiden houkuttelemana, myöhemmin yliopisto-opintojen myötä varsinaisena jäsenenä. Toiminut varaemäntänä, jolloin vastasi mm. tiistaisin järjestetyistä teeilloista sekä Satakuntalaisen ehtoon järjestelyistä. Osakunnan edustaja SPR:n ylioppilastoimikunnassa. Nykyisin Killan emäntä.

Miten päädyit Helsinkiin opiskelemaan?

Käsityönopettajan opinnot oli mahdollista suorittaa vain Helsingissä. Tuolloin käsityönopettajat opiskelivat opistossa, kaikki opettajankoulutus siirtyi yliopistoon vasta vuonna 1974. Jo käsityönopettajaksi opiskellessa tiesin kuitenkin, että ottaisin ainakin joitakin kursseja yliopistolta jo pätevyysvaatimustenkin takia. 60-luvulla kuluttaja-asiat alkoivat tulla ajankohtaisiksi ja kiinnostuin kodin taloustieteestä, jota pääsin heti valmistuttuani opiskelemaan Helsingin yliopistoon.

Miltä opintojen aloittaminen tuntui?

Olihan se suuri elämänmuutos, mutta ei se liikaa jännittänyt. Vuonna -64 oli Helsingissä kova asuntopula ja

monet opiskelijat asuivat alivuokralla yksityisten vuokraamissa huoneissa. Minä sain 7 m² huoneen äitini tuttavan asunnosta Työmiehenkadulta. Pieni huoneeni oli aivan täynnä kankaita ja muita materiaaleja, joita tarvitsin opinnoissani. Ensimmäisen vuoden pidin vanhempiini ja ystäviini yhteyttä kirjeitä kirjoittamalla ja toisena opiskeluvuonna vuokrasin puhelimen. Lisäksi äidilläni oli tapana vierailla luonani Helsingissä viikon ajan vuosittain.

Millaisia muistoja sinulla on opiskelijatoiminnasta?

Vuonna 1967 järjestettiin SPR:n kansainvälinen 2 viikkoa kestänyt leiri lisäalassa ja toimin siellä tyttöjen ohjaajana. Sain tehtäväkseni saattaa leirille kaksi un-

karilaista poikaa, mutta vasta heidät tavatessani ymmärsin, ettei meillä ollut mitään yhteistä kieltä! Automatalla opetin sitten pojille suomea piirtämällä kuvia ja kirjoittamalla sanan kuvan viereen. Toinen pojista oppikin muodostamaan yksinkertaisia lauseita.

Nykyopiskelijoille saattaa tulla yllätyksenä, että minun opiskeluaikanani SatOssa kuten muissakin osakunnissa oli lauantaisin tanssit ja ne olivat erittäin suosittuja. SatOssakin kävi kovasti porukkaa, eivätkä kaikki olleet pelkästään satolaisia. Tanssi-iltaan kuului joka lauantai puolen tunnin mittaiset vanhat tanssit, joita fuksit harjoittelivat syksyn aikana. ”Vanhoista” pidin kovasti.

Miten yliopisto on muuttunut niistä ajoista?

Viikin kampuksella oli opinnot aloittaessani vain A-talo siipineen, osa luennoistamme järjestettiin Metsätalolalla. Olin mukana suunnittelemassa käsityötieteen koulutusta tutkinnonuudistusryhmässä. Sitten yliopiston lehtorina olen kokenut kolme tutkintorakenteiden muutosta. 70-luvun lopulla siirryttiin ns. putkitutkin-

toihin ja 90-luvulla palattiin pääaine/sivuaine systeemiin. Vuonna 2005 otettiin käyttöön kaksiportainen tutkintorakenne.

Mitä neuvoja antaisit tuleville opintonsa aloittaville sukupolville?

Älkää vain nyhjätkö kotona, vaan osallistukaa, se on elämää! Äitini antoi minulle hyvän neuvon ollessaan kerran vierailulla luonani Helsingissä. Hän kehotti muistamaan, että myös opiskeluaika kuuluu elämään ja on hienoa aikaa, jota ei saa koskaan takaisin. Siksi kannattaa esimerkiksi sisustaa oma kotinsa mieleisekseen, vaikka se sitten sattuisi olemaan vain seitsemän neliön opiskelijaluukku.

Lisäksi haluaisin kehottaa kaikkia opiskelijoita liittymään osakuntaan. Toki ainejärjestöilläkin on hyvää toimintaa, mutta osakunta on siitä fantastinen, että siellä ovat eri alojen opiskelijat yhdessä. Siten se ikään kuin käsittelee laajemmin koko yhteiskuntaa.

Fuksi 1990, Riku Jaakonsaari

Ammatti:

ATK-tuen ryhmävetäjänä Suomen ympäristökeskuksella

Asuinpaikka:

Vantaa, kotoisin Porista

Mitä opiskellut:

Valmistunut tietojenkäsittelytieteestä 2006, opiskellut myös matematiikkaa

Suhde Satakuntalaiseen osakuntaan:

Ollut koko opiskeluaikansa mukana osakunnan toiminnassa, mm. isäntänä 1994 ja kuraattorina 1999-2000, sekä monissa viroissa ja hallituksen jäsenenä. Toiminut myös Satalinnan Säätiön toiminnanjohtajana ja osakuntien yhteisvaltuuskunnan hallituksessa. On nykyisin Killan ja Satakuntatalon kannatusyhdistyksen jäsen.

Miten päädyit Helsinkiin opiskelemaan ja miltä opintojen aloittaminen tuntui?

Muutin isoveljeni perässä Helsinkiin ja sain osakunnalta asunnon. En tuntenut aluksi juuri ketään, mutta lähdin samantien osakunnan toimintaan mukaan ja nopeasti muodostui uudet ympyrät täältä enkä oikeastaan koskaan reissannut Poriin. Eli aika hienosti onnistui muutto

eri paikkakunnalle opiskelemaan, kun sai niin nopeasti ja helposti uusia ystäviä ja apua osakunnalta.

Miten yliopisto on muuttunut niistä ajoista?

Opiskelutahti on tiukentunut paljon 90-luvusta. Minä sain pitkään opintotukea ja se näkyi myös opintojeni kestossa, opiskelinyhden pitkään. Keskityin pitkälti järjestöhommiin ja työntekoon enkä opiskellut kovin vauhdikkaasti. Aiemmin pääsi myös paljon helpommin sisään yliopistoon kuin nykyään.

Millaisia muistoja sinulla on opiskelijatoiminnasta?

Vaikka osakunta on pääpiirteiltään samanlainen kuin ennenkin, on paljon muuttunutkin. Esimerkiksi 1990 oli hyvä vuosi, jolloin tehtiin paljon uutta. Laman vuoksi opiskelijat laitettiin hoitamaan talon huoltohommia ja olin huoltomiehenä mukana suunnittelemassa sitä. Lisäksi remontoitiin varastona toiminut C6 harrastetilaksi. Minun SatO-vuosinani yhteiskunnallista toimintaa oli paljon, kerran käytiin exculia Katajanokan vankilassa, se on jäänyt mieleen. Urheilujoukkueita oli monessa

lajissa. Vuonna 1994 tapahtui iso muutos, kun muutettiin kaikki asunnot yhden hengen asunnoiksi, minäkin olen vielä jakanut ensimmäisen asuntoni toisen asukaan kanssa. Pyöreitä täytettäessä vuosijuhlissa oli noin 250 vierasta ja muistan kuinka Jorma Uotinen piti vuosijuhlapuheen. Osakunnalla on aina osattu juhlia!

Mitä neuvoja antaisit tuleville opintonsa aloittaville sukupolville?

On vaikeaa samaan aikaan opiskella tavoitetahtiin ja osallistua järjestötoimintaan aktiivisesti. Töissäkin kannattaisi käydä jo opintojen ohella, jotta pärjää työnhaussa valmistumisen jälkeen. Kannattaa yrittää löytää oman alan töitä varsinkin kesäisin. Osakunnalla on upea talkoohenki ja puitteet monenlaiseen toimintaan, joten hyödyntäkää se mahdollisuus. Minä löysin jopa vaimonkin täältä. Vahvuus on siinä, että samasta paikasta löytyy monen eri alan osaajia. Osallistukaa osakunnan toimintaan opiskeluaikana, mutta muistakaa että kannattaa silti valmistuakin joskus.

Fuksi 2013, Tuuli Suomala

Ammatti:

opiskelija

Asuinpaikka:

Helsinki, kotoisin Kiukaisista

Mitä opiskelee:

Metsäekonomiaa ja markkinointia

Suhde Satakuntalaiseen osakuntaan:

Kirjautunut osakuntaan tänä syksynä ja lähtenyt aktiivisesti mukaan toimintaan. Tuore kutoskongilainen civis aikoo hakea apuemännäksi ja kulttuuritoimikunnan jäseneksi.

Miten päädyit Helsinkiin opiskelemaan?

Helsinki on minulle tuttu kaupunki, ja alaani voi opiskella vain täällä. Suvustani on moni opiskellut Viikissä, joten minullekin oli helppo päätös hakea tänne. Harkitsin lukiossa vielä muitakin aloja, kuten eläinlääketiedettä, biologiaa ja kauppista. Sisaruksiani asuu myös täällä, ja osakunnalta tunsin etukäteen Kiukaisten-naapurini Torkit.

Mitä opintojen aloittaminen tuntui?

Tiesin alasta jonkin verran etukäteen, joten tiesin mitä odottaa. Parasta on kuitenkin ollut opiskelukavereihin tutustuminen! Ensimmäisen syksyn opintoihini on kuulunut ekologiaa, metsien käytön opiskelua, kansantaloutta, markkinointia ja metsäekonomiaa. Kesällä on tulossa 7 viikon kenttäkurssi. Paljon on ollut bileitä ja silti on menty aamukahdeksaksi metsään!

Minkälaiseen opiskelijatoimintaan olet jo ehtinyt osallistua?

Olen osallistunut opiskelijatoimintaan sekä Viikissä että osakunnalla. Olen ollut mukana järjestämässä bileitä ja toiminut mm, kurssihallituksessa. Osakunnan tämän vuoden fukseista on muodostunut tiivis porukka, jonka kanssa hengaillaan paljon ja järjestettiin mm. pikkujoulut. Opiskelu ja opiskelijatoiminta on vienyt lähes kaiken aikani, eikä muille harrastuksille ole jää-

nyt aikaa. Minusta on kuitenkin tärkeää opintojen alussa löytää ystäviä.

Mitä neuvoja antaisit tuleville opintonsa aloittaville sukupolville?

Kaikkeen kannattaa lähteä mukaan! Osakunnalta löytyy paljon jengiä ja tekemistä. Olisin ehkä voinut vähän enemmän skarpata opinnoissa ja juhlia vähemmän. (Toim. huom. Ei fuksisyksynä tuollaista kuulu mieltä!)

PIISPAN SURMA -NÄYTELMÄ

Teksti *Liina Niittymaa*, Kuva *Markku Alho*

Piispan surma -näytelmä on yksi osakunnan uudemmistä perinteistä. Perinteen mukaisesti osakunnan fuksit suunnittelevat ja esittävät Satakuntalaisessa Ehtoossa oman versionsa Lallin ja piispa Henrikin kohtaamisesta Köyliönjärven jäällä. Näytelmäperinne sai alkunsa ilmeisesti vuoden 2005 isännän Kalle Vähä-Jaakkolan ajatuksesta. Civis Salla Seppälä oli mukana esittämässä ensimmäistä Piispan surma -näytelmää.

“Toteutimme ensimmäisen Piispan surman nukketeatterina. Teimme noin metrin mittaiset teatterinuket ja äänitimme näytelmän ennakoon, sillä puhuminen ja

nukkejen liikuttaminen yhtä aikaa olisi ollut liian hankalaa. Mieleenpainuvinta näytelmässä oli varmaankin metrien korkeuteen noussut valtava tekoverisuihku, kun Lalli katkaisi piispan pään”, Seppälä kertoo.

“Seuraavana vuonna autoin fukseja näytelmän teossa ja kerroin, että perinteisesti sellainen on tehty. Tädestä meni - ja kolmannella kerralla se olikin jo totta.”

Fuksit ovat vuosien saatossa kehittäneet teemasta hyvin monenlaisia tulkintoja: mukana on ollut muun muassa laulua, improvisaatiota ja vieraileva Berlusconi.

ATNUKASO

Teksti **Alina Suvila**, piirros **Salla Seppälä**

Atnukaso -kansa

Ainoastaan tarinoita on kerrottu Atnukason heimosta ja sen jäsenistä, mutta onnistuimme raottamaan tämän karhuja palvovan metsäläisjuuriaan vaalivan heimon salaperäistä verhoa.

Heimo keskittää elämänsä ja toimintansa melko pienelle alueelle, vaikka jäsenten on kuultu tekevän vierailuja jopa naapurimaahan asti vastavuoroisuuden nimissä. Heimon jäseneksi pääseminen vaatii tavallisesti maantieteellisesti tietyllä tavalla sijoittunutta sukulinjaa, vaikka poikkeuksiakin tästä tavataan. Initiaatiiritin on jokaisen täysivaltaiseksi jäseneksi pyrkivän kuitenkin käytävä läpi, mikä sisältää usein hallusinogeenisten aineiden nauttimista joukkohurmoksessa. Tästä selvittyään kokelaat saavuttavat keltasinisen heimotunnuksen, jota initiaatiosta eteenpäin on kannettava rinnassa juhlatilaisuuksissa tunnuksena heimojäsenyydestään.

Vuoden kierto järjestäytyy yhteisössä tiukasti perinteiden ja rituaalien ympärille, jotka luovat kollektiivista sidettä jäsenten välille. He valitsevat joukostaan sekä mies- että naispuhemiehiä ja neuvoston, joka jakaa vastuutehtävät jäseniensä kesken. Joka vuosi atnukasolaiset järjestävät monipäiväisen juhlan, jolla kunnioitetaan perinteitä ja osoitetaan vieraanvaraisuutta ystäväheimojen jäseniä kohtaan. Kuten Luoteis-Amerikan intiaanit, myös atnukasot harrastavat vastavuoroista lahjojen vaihtoa ja jokainen ystäväheimon edustaja tuo oman kansansa tervehdyksen osallistuessaan juhlaan. Ruokaa ja juomaa tarjotaan säästelemättä, kun shamaanin sauvalla varustettu joikumestari johdattaa yhteiseen lauluun. Kaksi yötä ja päivää ylistetään karhua laululla ja tanssilla ja muistetaan kuluneen vuoden tapahtumia ja saavutuksia.

Vaikka ulkopuoliselle natiivin kieli, paikkojen nimet ja juhlat saattavat näyttäytyä kummilta ja tarkoituksettomilta, niin yhteisön jäsenille nämä merkitsevät kollektiivisuutta, jonka vastavuoroisuuden verkostossa toinen toisistaan pidetään huolta.

Aikamoinen Osakunta.

AITO

Teksti **Elina Lähdeniemi**

Viisin uskollisin ja hiljaisin asukas löytyy yleensä Rauman huoneen nurkasta tuijottamasta TV:n katselijoi-ta. Useiden empiiristen testausten jälkeen osakunnan varmimmaksi syliksi valittu maskotti ei kuitenkaan ole ihan mikä tahansa nalle. Karhu adoptoitiin osakunnalle Tartosta, Vana Kaubamaja -tavaratalosta 10.10.2004.

Matkattuaan satolaisryhmän mukana uuteen kotiinsa Suomeen pääsi karhu mukaan aivan uuteen elämään. Pian Suomeen saapumisen jälkeen, 22.10., vietettiin osakunnalla Nallenristiäisiä, joissa pukukoodina oli tietenkin tumma tai karhupuku. Ristiäisillallista istuttiin kunnes koko juhlaväki oli päässyt yhteisymmärrykseen karhun nimestä. Näin syntyi Aito-Hanuri Kavereiden-kesken Ursula Karhu, tuttavallisemmin Aito Karhu.

Lähes kymmenen vuotta on Aito nyt viettänyt aktiivista maskotin elämää ollen mukana kaikissa osakunnan merkittävässä tapahtumissa kuten aamujäätelöillä, Senaatintorilla edustamassa tai avajaiskarnevaaleilla vikittelemässä fukseja. Nykyaikaisena karhuna Aito on tietysti myös sosiaalisessa mediassa ja onkin kerännyt FB-kavereita yli osakuntarajojen.

Viimeisin merkittävä virstanpylväs Aiton elämässä saavutettiin 17.9.2011, kun se sai kirjoittaa nimensä osakunnan matrikkeliin ja liittyi näin vihdoin myös osakunnan jäseneksi.

Nimi: <u>AITO KARHU</u>		
Syntynyt (aika ja paikka): <u>10.10.2004 TARTO</u>		
Asuinpaikka: <u>SATAKUNTATALO</u>		MASKOTTI
Vanhemman nimet ja sääty: <u>OSAKUNNAN KULTTUURIMATIKALAISET</u>		
Koulu ja ylioppilaskäytösvuosi: _____		
Ylioppilastodistuksen yleisarvosana: _____		
Tiedekunta tai osasto: _____		
Kirjoitettu osakuntaan: <u>2.9.2011</u> <u>17:53</u>		
Muist.: _____		

Kattila tulelle ja pata porisemaan!

Teksti *Alina Suvila*, Piirroksiset *Hanna Takala*

Jos talvi kolottaa ja joulutunnelma on löytämättä niin kokeileppas näitä jokaiselle kotikokille sopivia reseptejä. Herkulliset tuoksut ja aromit tuovat mieleen jouluisen tuvan ja lämmittävät vatsan lisäksi mieltä.

Viskitoti (kahdelle)

- 1 1/2 dl vettä
 - 1 kanelitanko
 - 5 kokonaista neilikkaa
 - 2 siivua (luomu)sitruunankuorta
 - 2 cm pala tuoretta inkivääriä
 - 8 cl viskiä (ei savuista)
 - 2-4 tl hunajaa
 - 2-4 tl sitruunamehua
 - hyppysellinen raastettua tai jauhettua muskottipähkinää
- Veistä sitruunankuoresta siivuja esim. perunankuorimaveitsellä. Leikkaa inkivääri siivuiksi. Laita kasariin vesi, kanelitanko, neilikat, inkivääri ja sitruunankuori. Kuumenna miedolla lämmöllä kevyesti poreilevaksi (ei kiehuvaaksi) ja anna porista muutama minuutti.
- Jaa viski kahteen kuumuutta kestäväseen lasiin ja kaada päälle vesi (halutessasi teesiivilän läpi). Lisää kumpaankin lasiin 1-2 tl hunajaa ja 1-2 tl sitruunamehua. Rapsauta päälle hieman muskottipähkinää ja nauti.

TAATELIVAAPTO

- 1 pkt/ps taateleita
 - 2 dl vettä
 - Rkl sitruunan mehua
 - 1,5 dl kermaa
 - 2 prk ranskankermaa
 - riipaus kanelia
- Keitä taatelit vedessä pehmeiksi ja soseuta tasaiseksi. Jäähdytä. (vaihtoehtoisesti voit pilkkoa taatelit vain pikkupaloiksi)
- Vatkaa kerma kovaksi vaahdoksi.
- Lisää vaahtoon ranskankerma, taatelirose ja sitruunamehu (lisää maun mukaan) ja sekoita.
- Jäähdytä hyvin annosmaljoissa tai jälkiruokakulhossa ja ripauttele koristeeksi kanelia.

Uunijuurekset

joiden tuoksusta koko kongi kiittää

- Mieleisiäsi juureksia, kuten porkkanaa, punajuurta, lanttua, perunaa, valkosipulia
- suolaa
- pippuria
- timjamia
- rosmariinia
- oliiviöljyä
- hunajaa

- Paloittele mieleisiäsi juureksia (esim. porkkanaa, punasipulia, punajuurta, palsternakkaa, lanttua, perunaa, valkosipulia) lohkoiksi uunipellille
- Ripottele päälle hyppysellinen suolaa ja mustapippuria sekä kuivattua tai tuoretta timjamia ja rosmariinia. Valuta päälle muutama ruokalusikallinen kylmäpuristettua oliiviöljyä ja lusikallinen juoksevaa hunajaa. Paista kypsäksi uunissa 200-225 asteessa.

Perunalepuskat

- Rustiikkiset perunaleiväskät tuovat vanhanajan maalaisfilistä ja ovat naurettavan helppo valmistaa. Tarjoa vain hyvän voin kanssa niin A vot!
- 10-12 kpl
- 2 dl perunasosetta
- 1/2 tl suolaa
- 1 kananmuna
- 1 1/4 dl vehnä jauhoja
- 1 dl ohra jauhoja

1. Pane uuni kuumenemaan 225 asteeseen. Yhdistä perunasose, suola ja kananmuna kulhossa. Sekoita jauhot joukkoon.
2. Vuoraa uunipelti leivinpaperilla. Taputtele taikina jauhotetuilla käsillä halkaisijaltaan 10 cm:n kokoisia leipäsiä pellille. Piste leivät haarukalla.
3. Paista uunissa noin 10 minuuttia tai kunnes pinta on kauniisti pilkuttunut. Tarjoa lepuskat lämpiminä voin kanssa.

Hedelmäkakku

- Joulun spesiaali, fruit cake, on hyvä valmistaa jo viikkoa ennen syömistä sillä tämä timantti hioutuu aina vaan paremmaksi vanhetessaan ja parin viikon kuluttua sinulla on mehevä unelma hyppysissäsi.
- 350 g voita huoneenlämpöisenä
- 350 g tummaa sokeria (muscovado)
- 1 kg kuivattuja hedelmiä (viikunoita, luumuja, aprikooseja, taateleita, kirsikoita, sukattia)
- 5 munaa
- 100 g jauhettua mantelia
- 150 g hasselpähkinää
- 500 g kuivattuja rypäleitä (rusinoita, sulttaanirusinoita, korintteja)
- 5 rkl brandyä
- 1 appelsiinin mehu ja kuori
- 1 sitruunan mehu ja kuori
- 1/2 tl leivinjauhetta
- 350 g vehnä jauhoa

- Pilko kuivatut hedelmät pieniksi ja murskaa pähkinät hufmareessa. Siirrä suureen astiaan ja sekoita joukkoon brandy sekä appelsiinin ja sitruunan mehu ja kuori.
- Vatkaa voi ja sokeri kuohkeaksi. Lisää munat yksitellen kokoajan vatkatun. Sekoita joukkoon kulhosta hedelmät ja pähkinät.
- Sekoita keskenään vehnä jauhot ja leivinjauhoja ja kääntelee ne varovasti seokseen. Vuoraa irtopohjavuoka leivinpaperilla ja voitele se. Kumoa taikina vuokaan.
- Paista kakkua ensin tunti 160 asteessa. Alenna lämpöä 150 asteeseen ja paista vielä kaksi tuntia. (Jos ohjeen määriä pienentää, lyhenee luonnollisesti myös paisto-aika. 2/3 taikina oli uunissa 2,5 tuntia)

Teksti *Liina Niittymaa*

(Lähteenä käytetty Sari Aallon toimittamaa artikkelikokoelmaa

“Sivistysyhteisö? Puheenvuoroja yliopiston kasvatustehtävästä”)

Kuinka kaikki sai alkunsa?

Osakuntalaitoksen historia ulottuu keskiajalle. Keski-Eurooppaan oli syntynyt yliopistoja, joista vanhimpia olivat Bolognan ja Pariisin yliopistot.

Bolognan yliopistossa opiskelivat lähinnä varakkaat keski-ikäiset, joilla oli varaa palkata itselleen opettajia. Pariisissa puolestaan yliopistosta syntyi opettajavetoisia, ja ne olivat jakautuneet neljään tiedekuntaan: filosofiseen, teologiseen, lääketieteelliseen ja oikeustieteelliseen.

Osakunnat syntyivät, jotta yliopisto olisi voinut paremmin valvoa opiskelijoitaan. Pariisin yliopistossa oli neljä osakuntaa (Picardilainen, Normannilainen, Ranskalainen ja Englantilais-Saksalainen osakunta), joihin opiskelijat liittyivät kotipaikkakuntansa perusteella, aivan kuten nykyäänkin.

Suomalaisten osakuntien synty

Turkuun perustettiin yliopisto vuonna 1640, jotta Ruotsin valtakunnan itäiset alueet kehittyisivät. Jo kolme vuotta Turun Akatemian perustamisesta yliopiston rehtori totesi, että opiskelijat olivat liian laiskoja ja huonokäyttöisiä. Ylioppilaat jaettiin aluksi kolmeen osakuntaan, joita valvomaan ja johtamaan asetettiin professorit, jotka nimettiin inspektoreiksi.

Inspehtorien tehtävä oli pitää kuria opiskelijoille. Esimerkiksi juoppous, hevosvarkaudet ja isyyskysymykset saattoivat koitua opiskelijan turmioksi, sillä inspehtorilla oli valta erottaa opiskelijoita yliopistosta huonon käytöksen vuoksi. Inspehtorit valvoivat myös opintojen etenemistä.

Osakuntalaiset jaettiin 1700-luvulla kolmeen luokkaan: novitii, juniores ja seniores. Jotta osakuntalainen saat-

toi tulla osakunnan viralliseksi jäseneksi, hänen tuli kestää rankkaa simputusta, palvella vanhempia osakuntalaisia ja läpäistä initaatoriitit. 1600-luvulla osakuntiin kuulumisen oli vielä vapaaehtoista, mutta 1733 aatelittomien opiskelijoiden oli liityttävä johonkin osakuntaan. Aatelisille osakuntiinkuulumispakko tuli vasta vuonna 1828.

Alusta asti tärkeä osa osakuntien arkea on ollut aktiivinen toverielämä ja juhlien järjestäminen. Yliopisto valvoi opiskelijoita tarkasti, ja sen tehtävä oli sivistää metsäläismäisistä suomalaisista kunnan kansalaisia. Juoppous ja meluava opiskelijaelämä tuli kitkeä kansasta.

Sivistystä ja järjestystä

Osakuntien toiminta vakiintui 1800-luvulla. Matrikkelit, akateemiset juhlat ja osakuntalaisten rooli muotoutuivat. Osakunnat muistuttivat jo melko läheisesti sitä, mitä nykyisin ymmärrämme osakuntana. Yliopisto siirrettiin uuteen pääkaupunkiin Helsinkiin vuonna 1828. Inspehtorien ylivallan aika oli ohi, ja osakuntiin perustettiin kuraattorien virkoja ohjaamaan opiskelijoita ja pitämään heistä huolta karikkoisessa opiskelijaelämässä.

Osakunnat olivat 1900-luvun alkuun asti miesten yhteisöjä, sillä naisilla ei ollut oikeutta opiskella yliopistossa. Äijäkulttuuria riitti. Liekö naisten ansiota, mutta osakuntien elämä muuttui 1900-luvun alussa selvästi kasvatukselliseksi toiminnaksi. Kaikenlainen siveys tuli osakuntatoiminnan kantavaksi voimaksi. Sivistys ja siveellisyys olivat avainsanoja, kun opiskelijat kiersivät maakunnissa sivistämässä “tavallista kansaa”. Isänmaalliset aatteet, kuten Akateeminen Karjala-Seura ja suomalaisuusaate olivat osakunnissa tärkeitä.

Kenen joukossa seisot?

Opiskelijapolitiikka leimahti liekkeihin 1960-luvulla. Akateemiset perinteet, isänmaallisuus ja yliopiston kasvatustehtävät kyseenalaistettiin vanhanaikaisina, kun vanhojen järjestöjen rinnalle syntyi uusia opiskelijapoliittisia liikkeitä. Vanhat oikeisto-porvarilliset aatteet korvattiin vasemmiston tasa-arvovaatimuksilla ja suunnitelmaideologialla.

Osakunnissa politisoituminen aiheutti kitkaa. Erityisesti eteläisen Suomen osakunnat profiloituivat uusien aatteiden airuiksi, mutta käytännön tasolla osakunnat yrittivät tasapainotella jäsentensä erilaisten näkemys-

ten välillä. 1980-luvulla poliittisuus rauhoittui ja yliopistolle järjestettiin paljon erilaisia urheiluseuroja ja muita harrastuspiirejä.

Sitsisukupolvi?

Viime vuosina osakunnat ovat ottaneet uudelleen käyttöön vanhoja perinteitä. Akateeminen juhlakulttuuri elää niin korkeaa kukoistuskauttaan, että myös ammattikorkeakoulut ovat ryhtyneet seuraamaan yliopistolaisten esimerkkiä ja järjestävät omia akateemisia pöytäjuhliaan. Samoin järjestönauhat, laulukirjat ja osakuntien liput ovat tehneet paluun yliopistoon.

Piirros Salla Seppälä

AITO, PIISPA JA MÄKIPÄÄ - SATOELÄMÄÄ TÄLLÄ VUOSITUHANNELLA

Teksti *Hanna Hannus*, Kuvat *Marcus Söderlund*

Kun puhutaan osakunnista, jossain vaiheessa yleensä mainitaan perinteet. Perinteitä on kuitenkin moneen lähtöön. Joidenkin tapojen, kuten De brevitae vitae -laulun laulaminen, periytyy vuosisatojen takaa. Toiset perinteistä ovat hieman uudempaa perua, mutta monesti ne ovat silti rakkaita ja odotettuja osakuntavuoden huipentumia tai arjen piristäjiä. Karhunkierroksen toimitus halusi juhluvuoden kunniaksi koota yhteen muutamia ei-niin-virallisia osakuntaperinteitä, jotka ovat kuitenkin kiinteä osa 2000-luvun satolaiselämää.

- Näistä perintäistä ja tapahtuneista asioista voit lukea tämän Karhunkierroksen sivuilta:
- s. 9 Piispan surma
- s. 11 Aito Karhu
- s. 18 Viisin remontti
- s. 19 Aamujäätelö
- s. 22 Paskaläppäpalkinto
- s. 24 Homonaamalaulu & Kulttuurihaarukka

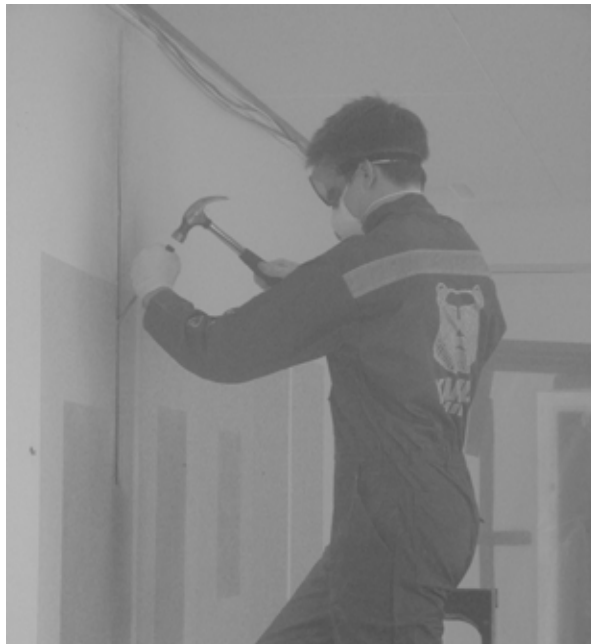
VIISIN REMONTTI

Teksti *Liina Niittymaa*, Kuvat *Osakunnan arkisto*

Osakuntahuoneisto Viisi on reilun kymmenen vuoden aikana kokenut melkoisen muodonmuutoksen. Remontissa vuosina 2002-2008 uusittiin lähes kaikki, mitä Viisissä on tälläkin hetkellä nähtävissä: kalusteet, pinnat ja AV-laitteisto. Kalle Vähä-Jaakkola, osakunnan isäntä emeritus vuodelta 2006, kertoo remontista seuraavaa:

“Remontti alkoi jo vuonna 2002, kun Mikko ”Järskä” Järvinen ja Marko Korte ajoivat läpi ajatuksen keittiön rakentamisen Viisiin. He saivat hienon keittiön valmiiksi 2003.”

“Jatkoin itse remonttia isäntäkauteni jälkeen vuonna 2006. Ajatuksenani oli yhtenäistää muutkin tilat upean keittiön ympärillä. Remontti tapahtui osissa vuosina 2006-2008. Kiitos vielä kaikille osallistuneille! Ilman teidän työpanostanne ja palautettanne remontti ei olisi toteutunut.”

Remontti oli niin suuri, että Vähä-Jaakkola kertoo joutuneensa käyttämään hieman taktikointia, jotta sen kaikki kustannukset saatiin vietyä läpin osakunnassa. “Nyt, kun kaikki muu on uusittu, eikö pitäisi nämäkin uusia...”. Oman haasteensa projektiin toivat muun muassa pula-ajan seinämateriaalit sähköjohtoja asennettaessa.

Karhunkierroksen toimitus haluaa kiittää aikaisempia osakuntasukupolvia Viisin remontoimisesta!

AAMUJÄÄTELÖ

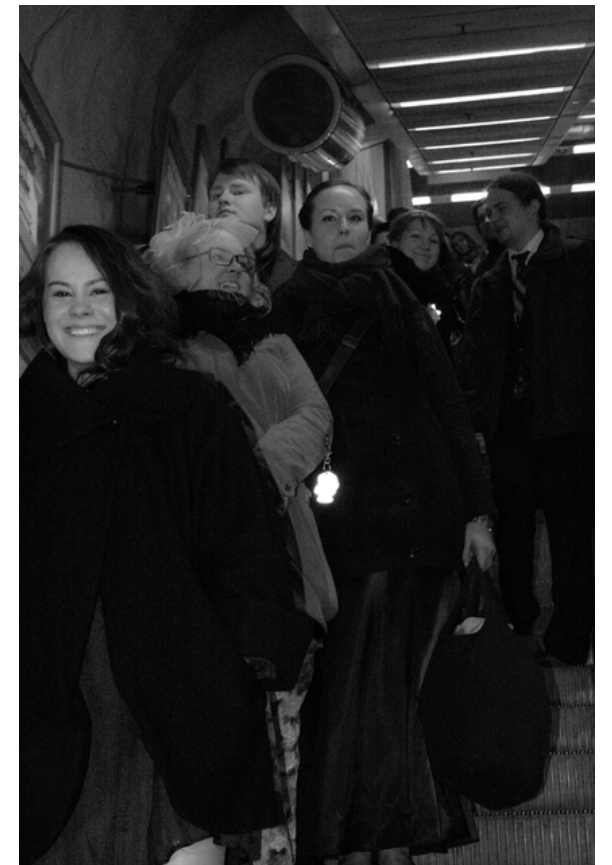
Teksti *Hanna Hannus*, Kuvat *Osakunnan arkisto*

Kun vuosijuhlajatkoiilla kello lähestyy kuutta ja aamu sarastaa, reipas satolainen ei suinkaan kömmi sänkyynsä vaan herättää kaverinsa, vetää takin päälleen ja tempaisee Aito-karhun harteilleen. On aika lähteä aamujäätelölle.

Ja niin monikymmenpäinen lauma frakkeja, iltapukuja ja yksi valtaisa pehmokarhukin taivaltavat metroon sunnuntai-aamun työvuoroon meneviä hämmentämään. Metrolla ajetaan johonkin juhlamestarin tai isännän opastamaan paikkaan, josta saa ostaa jäätelöä. Matkalla lauletaan, nauretaan ja hihitellään tilanteen hauskuutta.

Aamujäätelö on viime aikoina noussut muissakin osakunnissa tunnetuksi SatO-tavaksi, joka houkuttaa jopa osallistumaan vuosijuhlaan. Missään muussa opiskelijajärjestössä ei tietävästi ole vastaavaa perinnettä.

Aamujäätelöperinne juontaa juurensa ilmeisesti aina 1980-luvulle, jolloin ensimmäisellä metrolla lähdettiin Hakaniemeen aamukahville. Mutta missä vaiheessa jäätelön syöminen on tullut niin olennaiseksi osaksi perinnettä? Jos sinä tiedät jotain jäätelöperinteen alusta, niin kerro ihmeessä se Karhunkierrokselle!

“EI SITÄ OLIS SAANU PISTÄÄ KUOLEMATTOMIIN, KOSKA MÄ EN OIKEESTI TARKOTTANUT SITÄ.”

(**Riikka K. – KK 3/05**)

Koonnut *Tero Alitalo, Antti Torkki, Piirrokset Salla Seppälä*

Jos olet joskus osakuntaurasi aikana päätynt Viisiin, olet todennäköisesti törmännyt myös osakuntamme kukoistavaan keskustelukulttuuriin. Läppää lentää suuntaan jos toiseen. Välillä suusta saattaa päästä myös sammakoita. Nämä lausahdukset saattaavat päätyä ties minne, vaikkapa lehden sivuille. Kymmeneen vuoteen mahtuu monta kuolematonta lausahdusta, joista toimitus on tähän lehteen poiminut kuolemattomista kuole-
mattomimmat.

“Raha on aina rahaa, vaikka sitä lehmän perseestä ve-
täis.”

-*Eveliina N. huonopalkkaisuudesta (KK 2/03)*

“Pöyhkee on muuten ihan hiton hyvä adjektiivi. Taidan-
kin lätätä sen cv:seen.”

-*Mikko J. (KK 2/03)*

“Viimeksi kun päätin, et tänään en mene Alkoon, meni
ratikka just nenän edestä ja oli pakko mennä Alkoon,
kun ehti sillä välillä niin hyvin.”

-*Jenni R. (KK 2/03)*

“Ihan turha kenenkään naisten yrittää tänne. Miehet
leipoo. Ja tätä on harjoiteltu. Nimittäin naisten loitol-
lapitämistä.”

-*Jouni K., Osakunnan isäntä (KK 3/03)*

“Kaksi ruumista päivässä pitää kandin virkeänä.”

-*Lääk. Kand. Maria V. (KK 4/03)*

“Rakastan sitä, joka on keksinyt lähdeviittaukset, ihan
sama onko mies vai nainen, edestä vai takaa.”

-*Kuraattori J. Tiusanen (KK 4/03)*

“Kasvatan itselleni kyl ens vuonna parran, niin saan
enemmän ääniä.”

-*HYy:n edustajavaalilehdokas 2003 Venla H. (KK 4/03)*

“25.2. on ainoa päivä kun käytän alusvaatteita. Alus-
vaatteet rajoittaa.”

-*Minna S. (KK 2/04)*

“Kai heterokin voi munaa syödä.”

-*Jari M. (KK 2/04)*

“Saisko joltain lainata persuvoidetta?”

-*Hanna-Leena K. (KK 2/04)*

“Evoluution seuraava askel: huumorintajumme konver-
goi kohti Mäkipään tasoa.”

-*Jari M. (KK 5/04)*

“Kaikki tyhmän näköiset eläimet on kasvinsyöjiä.”

-*Tuomas A., biologi (KK 5/04)*

“Ei oo koskaan tullut mieleen, kun oon leiponut mun
hoitolapsia, että munallakin pitää valella.”

-*Mirva H. (KK 1/05)*

“Meillä sentään ne (hullut) laitetaan suljettuun tilaan,
kokemäellä ne toimitetaan osakuntaan.”

-*Mikko J., harjavaltalainen (KK 1/05)*

“Ihan turha mua kattoo, jos ystävää haette.”

-*Juha V. (KK 1/05)*

“Ei tän mitään kauniita ihmisiä oteta, mä saisin vaan
alemmuuskompleksin.”

-*Riikka K., Ajk (KK 2/05)*

“Ei se siitä pituudesta kiinni ole, vaan rahasta.”

-*Henna-Riikka H. (KK 2/05)*

“Jos tarvii lukee tenttiin Jumalan armosta ja rakkau-
desta, ni ei sitä selvi ilman viinaa.”

-*Marjukka L. (KK 2/05)*

“Naisen orgasmi ei ole paljon muuta kuin modulaatio-
ta”

-*Isäntä - (KK 2/06)*

“Otto, otto, otto! - Moneen kuukauteen en oo saanut
yhtään panoa.”

-*Jarin tilinpäätös (KK 2/06)*

“Tulee vähän paineita, kun käyttää sykemittaria nai-
dessa.”

-*Mäkipää (KK 3/06)*

“Wasabi - eikös se ole sitä jappanilaista kääpiöhomo-
pornoa?”

-*Järskä (KK 3/06)*

“Vaikee ottaa vakavasti miestä, joka ottaa pupun per-
seestä kolikoita.”

-*Heikki J. (KK 1/07)*

“Tällä pärställä ei voi rakentaa persoonaansa ulkonäön
varaan.”

-*Jukka P. (KK 2/07)*

“Paskaa helmille.”

-*Isäntä (KK 2/07)*

“Oli aika saamaton päivä, mutta sain kuitenkin.”

-*Jaakko N. (KK 4/07)*

“En mä nyt mikään antikristus oo, vähän nilkki välillä
korkeintaan.”

-*Kippe (KK 1/08)*

“Topista ja Tessusta on lyhyt matka Brokeback Moun-
tainiin.”

-*Ville V. (KK 2/08)*

“Se on vaikeeta, mut jos haluat tehdä sen niin se me-
nee näin: Työnnät alkuun sisään kaks milliä ja sitten
jäkität vasemmalle. Oikeen kohdan löytyminen on tosi
vaikeeta, mut kyl se siit sit kun tarpeeksi hinkkaa.”
-*Kalle ohjeistaa autonsa takaluukun lukitsemista (KK 3/08)*

“Käsi alkaa väsyä. Toisaalta tämä on jo melko jäykkä-
nä... Joo, voimani ehtyivät, juuri kun tämä on vähän
kovana. Jatka sinä.”

-*Kapa vatkaa (kermavaahtoa) (KK 3/08)*

“Ei saatana mää näin hämää unta, mutta sitten taju-
sin, että se oli elämä.”

-*Timo D. (KK 4/08)*

“Mä oon sun turvavyö rakkauden peräänajossa.”

-*Sauli Karkille (KK 3/09)*

“Kakkosen hälyttimet pärähti soimaan.”

-*Kippe perustelee vessapaperia korvissaan (KK 2/10)*

“Jos molemmat isäsi olivat miehiä, tuskin sinäkään voit
saada lapsia.”

-*Mäkipää Vuosijuhlien silliksellä (KK 2/10)*

“It’s not that we don’t like the sauna, we just don’t
like the things behind it!”

-*Jukka P. selostaa ruotsalaisille suomalaisia sananlas-
kuja (KK 3/10)*

“Se on kuin viini. Se paranee kylmetessään.”

-*Unis (KK 4/10)*

“Vanhuus ei tule yksin. Minä tulen.”

-*Make (KK 4/10)*

“Välillä Jarmo tulee meille ja kysyy, että ‘Voinko nau-
lata seinää?’ “

-*Elina H. (KK 1/11)*

“Joskus aurinko paistaa, kukat laulaa ja tytöt on pel-
lolla.”

-*Oleg G. määrittelee vitutuksen vastakohtan (KK 1/11)*

“Ei mua silleen naisten perseet haittaa keskimäärin.”

-*Juhani (KK 2/11)*

“Mun tissit aloitti koko jutun, mut ne ei sanonut yhtään
mitään.”

-*Miia V. Hydrauliiikasta (KK 2/11)*

“Ole minun kehonrakentajani.”

-*Timo H. Iskee pikkujouluissa naisia (KK 1/12)*

“Ville-Matti H: “masturbokaappi.” Salla S: “masturbo-
ahdin.” Ville-Matti H: “Welcome to my world.”

-*Viisi, puhetta siivouskaapeista (KK 2/12)*

“Jokainen istuu jossain ja kaikki istuu tasan yhdessä
paikassa.”

-*Matimaatikot Oleg G. ja Miikka K. keskusteleivat pla-
seerauksesta (KK 2/12)*

PASKALÄPPÄPALKINTO

Teksti *Hanna Hannus*, Kuvat *Osakunnan arkisto*

Vuosijuhlan silliaamiainen eli sillis huipentuu erilaisten kunnianosoitusten jakoon. Tähän kuuluvat niin osakunnan värien jako sitkeimmille, SatO-henkisille juhlaavieraille kuin myös hieman kummastusta herättävän betonisen palkinnon jako. Mistä tuo möhkäle on osakunnalle tullut ja mitä se edustaa?

Osakunnan emerituskuraattori Mikko Mäkipää muistellee, että kun osakunta täytti 350 vuotta 2004, lahjaksi saatiin mitä moninaisempia asioita. Eräs teekkarikilta, muistikuvien mukaan Rakennusinsinöörilikilta, lahjoitti teekkarimaiseen tapaansa kolme betoniin valettua Karhu-olutpulloa. Vuosijuhlan silliksellä alettiin pohtia, mitä kaikella lahjaksi saadulla tavaralla oikein tehtäi-

siin. Kuraattori Johannes Tiusanen ja Mikko Mäkipää lanseerasivat ensimmäisen paskaläppä-palkitsemisen.

Palkinnon saajista osan nimi on kylttinä pystin kyljessä. Vuoden paskaläpistin arvonimestä päättävät aina kulloinkin silliksellä olevat entiset palkinnon saaneet.

Mikä sitten on paskaa läppää? Pikagallup SatO-aktiivien keskuudessa paljastaa, että se voidaan osakunnan sisälläkin tulkita hyvinkin eri tavoin. Yksi ajattelee paskan läpän viittaavan puujalkavitseihin, toinen taas ylipäättään huonoihin juttuihin. Joka tapauksessa palkinnon olemassaolo kertoo osittain siitä, että verbaalinen huumori kukoistaa osakunnalla.

90-luvun ongelmia

Satakuntalainen Osakunta on Helsingin Yliopiston keski-suuri osakunta. Tuollaisesta ympäri pyöreästä määritelmästä voi jokainen, varsinkin osakuntiin kuulumaton tehdä omat erikoiset johtopäätöksensä. Monet osakunnan jäsenet varmasti tunnistavat tilanteen, että kun yrittää omille opiskelukavereilleen kertoa osakunnan toiminnasta, reaktiot ovat väliinpitämättömiä ja tietämättömiä. Miten siis voisi olettaa, että jo aikoja sitten opintonsa päättäneet ymmärtäisivät nykyosakuntalaisuuden karkeimmat, saati hienoisimmat vivahteet, kun osakuntiin kuulumattomat opiskelijatkaan eivät niitä käsitä?

340-vuotisjuhlavuosi tapahtumineen on omiaan nostamaan julkista kuvaamme. Komeat juhlat, arvokkaat puitteet, arvokkaat vieraat. Maakunnan lehdistö omalta osaltaan tiedottaa tapahtumista kotiseudullemme. Osakunta näyttää ulospäin, mitä vuosisataiset perinteet tarkoittavat. Vielä tärkeämpää on havahduttaa maailma ja etenkin Satakunta ja sieltä kotoisin olevat opiskelijat, kaikki, huomaamaan että yli-päänsä olemme olemassa. Osakunnan tulisi olla yhteisö, joka toimii tiiviissä kanssakäymisessä Satakunnan asukkaiden ja sen elinkeinoelämän kanssa.

Juhlavuoden takia on otettu kontakteja kiittävän runsaasti. Tärkeitä maakuntalaisia tai sieltä kotoisin olevia on muistettu vähintään vuosijuhlakutsulla. Yritysten kimppuun on käyty taloudellisen tuen toivossa. Tiedotusvälineet muistavat meidät. Ensi vuonna taas palaamme normaaliin järjestykseen ja elämme omaa hiljaista elämää. Niin ei kuitenkaan tarvitsisi olla. En pitäisi mahdollisena vaihtoehtoa kerätä osakunnan tiedottajan ympärille toimikuntaa, jonka tehtävä olisi pitää meidät jatkuvasti esillä. Maakunnan lehdistölle esimerkiksi voisi useammin lähettää tiedotteen meistä ja toiminnastamme, ja vastuun tiedot-

*Sami Jäntti
osakunnan hallituksen
puheenjohtaja*

teen olemuksesta voisi jakaa.

Näkymisen tärkeyden takana on ylensä vahva taloudellinen ajattelu. Kun osakunta on tuttu asia, kaikki haluavat hirveästi tukea sitä. Kun osakunnan maine on hyvä, kaikki haluavat hirveästi tukea sitä. Mutta myös, kun osakunta on tuttu ja hyvämaineinen, kaikki haluavat liittyä siihen. Jäsenmäärämme on koko ajan pienessä laskussa.

Julkisuus ei varmasti ole ainakaan haitaksi pyrittäessä nostamaan sitä. Satakuntalaisiin abiturientteihin vaikuttaminen ei välttämättä ole täysin kunnossa. Osakunta kyllä esittelee itseään ansiokkaasti tammikuussa infokierroksilla. Jokaisessa lukiossa käydään pitämässä oppitunnin mittainen luento osakunnasta, opiskelusta ja Helsingistä opiskelukaupunkina. Tammikuussa abiturienteilla ovat ylioppilaskirjoitukset mielessä, ja kiinnostus esitykseen on todella vaihteleva. Mikäli osakunta olisi jatkuvasti esillä kirjoituksissa, abien mielenkiinto sitä kohtaan olisi suurempi. Esitys valmiiksi

hieman tutusta aiheesta on kiinnostavampi kuin esitys aivan uudesta. Kesällä kirjoitusten jälkeenkin ylioppilaat vielä muistaisivat tammikuun vierailun. Syksyllä opiskelun alkaessa muistia taas verryttelään osakunnan mainonnalla esimerkiksi ylioppilaslehdessä. Kun tutustujia syksyllä on enemmän, saadaan myös enemmän aktiivijäseniä. Pääkaupunkiseudulta löytyy kyllä potentiaalisia Satakuntalaisen Osakunnan jäseniä. Pelkästään yliopistolla on kirjoilla yli 600 satakuntalaista osakuntiin kuulumatonta opiskelijaa. Toukokuussa järjestetäänkin heille vapaa-muotoinen tiedotus- ja esitteilytilaisuus.

Uusien jäsenten on suhteellisen vaikea tutustua vanhoihin osakuntalaisiin ja sitäkautta päästä tutuksi osakunnan toimintatapojen kanssa, elleivät he käy näyttämässä naamaansa osakuntahuoneistossa lähes päivittäin. Syynä on eritoten se, että ihmiset viihtyvät osakunnassa liian hyvin keskenään ja eivät välttämättä tarvitse ketään uusia tuhoamaan arkipäiväistä harmoniaa. Sitten kun yritetään järjestää tilaisuuksia, ihmetellään miksi aina samat naamat näkyvät paikalla ja miksi hyvin järjestettyihin tilaisuuksiin ei saada osaanottajia. Opastustoimikunta kyllä tekee hyvää työtä keksiessään fukseille syitä tulla paikalle.

Osakunta jatkaa joka tapauksessa rauhanomaista eloaan. Kokouksissa riidellään mitättömistä pikkuaasioista, kuten osakunnan pienoislipun saajista, kun taas suuremmat asiat jäävät huomiotta. Vanhoja pöytäkirjoja selatessaan huomaa, kuinka vähän osakunta itseasiassa on muuttunut esimerkiksi viimeisen kymmenen vuoden aikana. Ihmiset toiminnassa vaihtuvat, mutta asiat pysyvät samoina. Esimerkiksi kymmenen vuotta sitten valittiin, kuinka kukaan osakunnassa ei tee mitään. Tuttu keskustelunaihe nykyäänkin. Viisi vuotta sitten osakunnan leimasin oli hetken hukassa, kuten se oli tänä vuonnakin. Uusia osakuntahaalareita täytyy taas hankkia. Ja pisteenä i:n päällä; suhteista Satalinnan Säätiöön saadaan aina mielenkiintoisia keskusteluja.

*Piirros:
Suvi Aalto*

HOMONAAMA-LAULU

Teksti *Hanna Hannus*

Osakunnan laulukirjasta löytyy usein kummastusta herättävä Homonaamalaulu. Kyseistä laulua on ollut tapana laulaa esimerkiksi fuksiaisissa. Säveltäjäksi on laulukirjaan merkitty Ville Peurala.

Osakunnan emerituskuraattori Mikko Mäkipää tietää kertoa, että laulun kirjoittamisen aikoihin 2000-luvun vaihteessa Rökstylässä oli tapana viettää aikaa, usein kitaran kanssa. Eräänä päivänä Peurala näpytteli kitaransa ja keksi sanat Can-Can -kappaleesta hieman muunneltuun sävelkulkuun. Ensimmäinen huoneeseen sisään astunut henkilö tämän jälkeen oli Tuomas Vaitinen. Tämän vuoksi hän on myös laulukirjasta löytyvä "ensimmäinen homonaama".

Piirros *Salla Seppälä*

KULTTUURIHAARUKKA

Teksti *Salla Seppälä*

Kulttuuriteoilla ansioituneita osakuntalaisia on vuosikymmenten ajan muistettu Kulttuurihaarikalla. Sanan 'haarikka' merkitys ei ole jokaiselle selvä, joten se on monen mielessä ja korvissa muotoutunut haarukaksi. Siksi Kulttuurihaarukka oli luonteva nimi varjopalkinnolle, jonka saa kulttuurinvastaisesti toiminut henkilö tai ryhmä. Kuten Kulttuurihaarikan, myös Kulttuurihaarukan saajan valitsee kulttuuritoimikunta.

Ensimmäinen kulttuurihaarukka myönnettiin vuonna 2007 silloiselle isännälle Heikki Järviselle, jonka

kulttuurivihamielisyyks oli omaa luokkaansa. Palkinto oli pieni, kullanvärinen puuhaarukka Yhdysvaltojen lipun näköisessä ruusukkeessa. Kulttuurihaarukka on myönnetty myös mm. äänarin pelaamisesta. Palkinnon muoto on vaihdellut vuosittain.

Vaikka Kulttuurihaarikkaa ei aina ole katsottu aiheelliseksi jakaa, yleensä joka vuosi joku on ansainnut Kulttuurihaarukan.

Helsingin yliopiston Satakuntalainen Osakunta täyttää 360 vuotta. Varsinaisia jäseniä eli pääkaupunkiseudulla opiskelevia satakuntalaisia korkeakouluopiskelijoita on pari sataa.

Osakunta juhlistaa pyöreitä vuosiaan järjestämällä juhlaviikolla erinäisiä tapahtumia sekä varsinaisille jäsenille että lukuisille senioreille. Ohjelma ja aikataulut tarkentuvat lähempänä juhlaviikkoa.

Vuosijuhlan ilmoittautuminen aukeaa helmikuussa Satakuntalaisen Osakunnan nettisivulla.

Lämpimästi tervetuloa niin pääjuhlaan kuin muihinkin juhlaviikon tapahtumiin!

Yhteydenotot:
Juhlamestari Oleg Grenrus,
juhlamestari@satakuntatalo.fi

Hallituksen puheenjohtaja:

Timo Häivälä

Päsihteeri:

Kaisa Ritala

Isäntä:

Antti Torkki

Emäntä:

Silja Suni

Tiedotussihteeri:

Riikka Laurila

Osakuntalehden päätoimittaja:

Salla Seppälä

Taloudenhoitaja (kaudelle 2014-2015):

Vihtori Mäntylä

Urheiluohjaaja:

Maija Niinisalo

Kulttuurisihteeri:

Mikko Viinamäki

Kappalainen:

Ossi Hyvärinen

Yhteiskuntas sihteeri:

Joona Havukainen

Kirjastonhoitaja:

Miisa Lehtinen

Opastussihteeri:

Alina Suvila

Jäsensihteeri:

Ville-Matti Honkanen

Mainossihteeri:

Jane Laamanen

Historioitsija:

Iiris Lehti

Galleristi:

Hanna Hannus

Valokuvaaja:

Maria Djakonowsky

Laulunjohtaja:

Tero Alitalo

Tietotekniikkavastaava:

Ville-Matti Honkanen

Verkkovastaava:

Vihtori Mäntylä

Musiikkihuoneenhoitaja:

Lauri Kärrylä

Haronmäen isäntä:

Henri Honkanen

Valvontatilintarkastaja:

Simo Lehto

Varavaltvontatilintarkastajaksi:

Kristian Kokkola

Osakunnan hallituksen jäsenet:

Maija Niinisalo, Milla Gustafsson, Markku Alho ja Marcus Söderlund

Kuolemattomat

TÄLTÄ PALSTALTA VOIT LUKEA OSAKUNNALLA KUULTUJA KUOLEMATTOMIA LAUSAHDUKSIA

"Onks teillä sellaista pizzaa kuin 12? Ai on? No ote-
taan sellainen."
-Timo D. tilaa pizzaa puhelimitse

"Kun mä muutin tänne, mun jääkaappi oli täynnä
mustia selvästi ihmisestä peräisin olevia karvoja."
-Stella-fuksi

"Tein isä ei osannut panna ees poikaa."
-Jukka P. Maijalle

"Ensin pitää vähän lämmetä, ennen kuin pääsee
vauhtiin."
-Fuksi-Tuuli (yöllä) Viisissä

"Se on inestiä vaan jos molemmat nauttii."
-Tero A. satakuntalaisten sukulaissuhteista

"Eiks Mäkipää tullut sinne alas (Karhuliiton pikkujou-
luihin)? Ai sillä ei oo vaatteita?
-Antti T. puhelimesta

"Mä olen ollut sellaisissa bileissä, et neulastulppa pe-
räsuolella on pientä."
-Kaisa J.

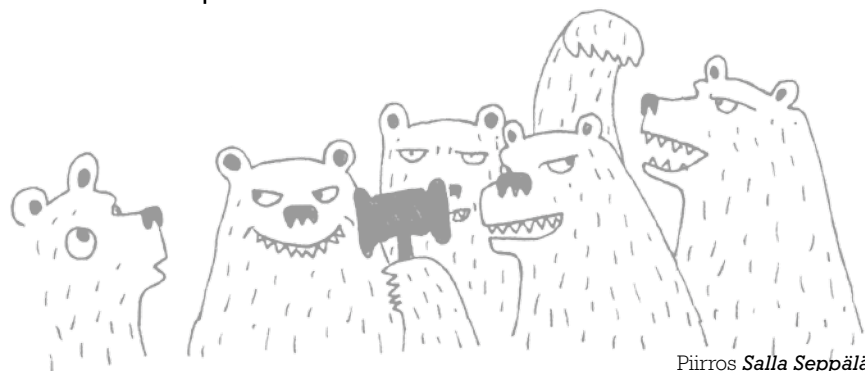
"Mä on niin monta kertaa tullut oman käden kautta,
et voin myös lähteä sitä kautta"
-Honksu Sipille tulemisesta

"Pimping ain't easy."
-Teol. yo Ossi H. kahden tytön välissä

"Älä hinkkaa sitä torvea sun alavatsaan"
-Suvi J. neuvoo fuksia 6. kongin pikkujouluissa

Honksu: "Perus yleistys naisista, osta jotain kivaa
ittelles niin tulee parempi mieli." Kippe: "Mulle ai-
nakin tulee parempi mieli, kun on enemmän eikä vä-
hemmän rahaa."

-Honksu ja Kippe Viisissä

Piirros Salla Seppälä

Satakuntatalo talvi 1992

Satakuntatalo syksy 2013

